

v e r e n i g i n g

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Kon. goedgekeurd d.d. 22 februari 1958 nr. 58 - gevestigd te 's-Gravenhage

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl.voor verslagen en abonn. DOVENETELWEG 57a 2555 TD's-Gravenhage t.070-684541

Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN's-Gravenhage t.070-634101

W E E K B L A D

24e jaargang nr.43

nadruk verboden

11 juli 1980

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " "het antwoord

Goeden avond vrienden.

U weet het: wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, dis moet u zelf nadenken over al wat besproken wordt. Ons onderwerp voor heden moet van geestelijke aard zijn. Ik gaf daaraan de titel:

D E O N B E K E N D E K R A C H T

== = = = = = = = = = = = = = = = =

Wanneer wij spreken over al wat er op aarde gebeurt, ons bezighouden met het noodlot en al die andere zaken, zo aanvaarden wij de aanwezigheid van een Onbekende Kracht. Wanneer wij het hebben over God hebben wij het in feite over een onbekende kracht, maar eveneens wanneer wij spreken over geweten en dergelijke zaken.

Wij leven in feite op een klein eiland te midden van het onbekende en de energien die ons vanuit het onbekende bereiken worden door ons beleefd, wij werken er zelfs wel mee, maar zij zijn en blijven voor ons raadselen.

Wanneer ik, om een voorbeeld te geven, denk aan de laatste Wessacbijeenkomst, dan herinner ik mij dat ik daar minstens 20 verschillende kleuren van lichtbundels meende te zien.

Sommige van die bundels liepen rechtlijnig;, anderen hadden andere vormen zoals spiralen. Al deze krachten komen, zoals u mogelijk weet, in een enkel brandpunt samen.

Dit zijn de verbeeldingen van kosmische krachten vanuit de ruimte die op aarde zullen aankomen en daar zeker ook het beleven en gedrag van de mensen mede zullen gaan beïnvloeden.

Je vraagt je wel eens af waar dat alles vandaan komt. Want je kunt het alles wel heel fraai benoemen en er namen aan geven. Onder ons zeggen wij, dat deze kracht uit de kern van het melkwegstelsel komt, gene kracht eerder een harmonische reflex vanuit een ander melkwegstelsel moet zijn terwijl de derde kracht weer behoort tot een lichte sfeer en de volgende twee kleuren invloeden weergeven die uit een meer duistere sfeer stammen.

Schijnbaar deskundig praten wij door. Maar weten wij dit alles ook werkelijk en zeker? Wanneer wij eerlijk zijn zullen wij eerder moeten toegeven te maken te hebben met het onbekende.

Wij hebben te maken met zaken die voor ons kenbare en controleerbare gevolgen hebben, maar waarvan wij niet weten, waar zij in feite vandaan

komen.

Dat wil niet zeggen, dat geen konklusies mogelijk zijn. Wanneer ik het resultaat van de wessac bezie zo staat het voor mij wel vast, dat er nog heel wat grote veranderingen zullen komen in het nu lopende zonnejaar. Grote spanningen zijn onvermijdelijk. De mensen zullen nog veel meer tegen elkander verdeeld geraken dan nu reeds het geval is. Geweld zal overal losbarsten en ook de natuur zal zich niet onbetuigd laten.

Maar wanneer ik dit zo zeg, zo weet ik wel dat ik gelijk zal krijgen. Want uit de wijze waarop de verschillende krachten optraden is dit zonder meer af te lezen. Maar hoe het komt dat juist dit door die kleuren en lichten wordt aangeduid weet ik in feite niet.

Ik zie dan de plechtige bijeenkomst van de broeders in de grote raad van de witte broederschap en het verborgen priesterrijk. Zij zitten naar dit alles dan deftig te kijken en spreken naderhand over ontwikkelingsmogelijkheden hieraan verbonden en de bewustwordings en inwijdinggangen die er uit voort komen. Maar al eer ik hun deskundigheid zeer, toch spreken zij volgens mij altijd en alleen maar over gevolgen en niet over oorzaken.

Wat mij dan weer terugbrengt tot de stelling, dat wij allen steeds weer te maken hebben met het onbekende, met dingen die wij niet werkelijk kunnen weten en werkingen, waarvan de gevolgen wel bekend zijn, maar de oorzaken nog steeds duister en verborgen blijven.

In het leven moet je je vasthouden aan de werkelijkheid die je beleeft. Een mens die niet redelijk leeft is over het algemeen maar een dwaas. Wat de rede heb je nu eenmaal nodig. Het is het werktuig waardoor je je onder alle omstandigheden toch weer kunt oriënteren. Een erkennen en beseft van het bestaande waardoor het je bovendien mogelijk is allerhande vermoedens uit te spreken en op grond van verwachtingen zo nodig voorzorgen kunt treffen e.d.

De rede is hard nodig. Wij hebben natuurlijk wel onze emoties, maar u zult wel weten dat de onbeheerste emotie de grootste mogelijke vervalser van de rede en de werkelijkheid is.

Zeker, met onze gevoelens kunnen wij bepaalde zaken aanvoelen en voorzien. Maar waar komt dat vandaan? Hoe ontstaat dit en waarom? Wij weten het ondanks alle verklaringen, die wij er voor plegen te verzinnen, eenvoudigweg niet.

Zoals wij hier allen bijeen zijn zullen wij ongetwijfeld streven naar ontwikkeling en bewustwording. Hoe komt het eigenlijk, dat u dit zo belangrijk vindt? Waarom voelt u dit zo aan? En praat mij nu niet op de gebruikelijke wijze van hoger worden en bestemming.

Dit immers zijn woorden die wij gebruiken, verklaringen die op niets wat bewijsbaar is berusten. Maar toch schuilt in ons kennelijk de behoefte op een bepaalde wijze te leven en te streven. Hoe komt dat?

Vertel mij nu niet, dat deze drang uit uw samenleving voortkomt. Want in die samenleving ben je er in deze dagen veel beter aan toe wanneer je een grote nul bent met een heel grote mond. Dan krijg je heel wat meer en wordt je heel wat beter erkend dan wanneer je de meest verlichte mens bent met het meest lichtende bewustzijn.

Vergeef mij die laatste opmerking. Maar in feite is zij juist. Laat ons eens nagaan, wat er de laatste tijd also gebeurd is: Men veroordeelt steeds weer het verleden. Dat was slecht. In zuid Afrika en vele andere afrikaanse landen oordeelt men nog steeds over de keizer Chaka als een wreed en al te strijd lustig heerser. Zelfs vele naturellen menen dat het toch maar goed is, dat zij dit verleden eindelijk overwonnen hebben. Maar dan schijnen zij alle daden van Idi Amin Dada te vergeten en alle daden die zijzelf steeds weer tegenover anderen stellen niet te beseffen.

Men kan zeggen, dat dit nu eenmaal de aard, het lot, is van vele afrikaanse volkeren. Maar waarom gebeurt het? Waarom gaat het steeds

weer zo en niet anders?

Ik hoor de mensen zeggen, dat een Hitler maar een enkele keer voorkomt in de geschiedenis. Maar kijk even naar de feiten. Zijn praktijken worden in gewijzigde vorm nog steeds gebruikt en overal lopen kleine hitlertjes in pakformaat rond.

En al die mensen worden toch op de een of andere wijze gedreven tot juist deze benadering van het leven? Zij willen zich duidelijk maken, willen meer zijn? Mogelijk. En u zult dit veroordelen.

Maar wanneer u streeft naar geestelijke bewustwording, wat is dan uw drijfveer? Vaak lijkt die op een dergelijke droom: men ziet zichzelf als de hogere, de ingewijde die zegenend rondgaat tussen alle minderwaardige mensen, die men langzaam op wil trekken tot ook zij in het licht leven.

Wanneer je drijfveren zoekt zul je de uiteindelijke redenen niet zo gemakkelijk kunnen erkennen en vele onbekende waarden en krachten worden voor een onbevooroordeeld beschouwer in dit alles kenbaar. Maar wanneer je de gevolgen ziet bij degenen die bewustzijn zoeken en willen verbreiden voel je je maar al te vaak verdoold in het spookhuis van de geest.

Wanneer wij onszelf eerlijk bezien, dan weten wij niet werkelijk waarom wij bepaalde drijfveren kennen en bepaalde behoeften koesteren. Wel weten wij, dat in ons een alles beheersende behoefte bestaat om ons zelf duidelijker te profileren, om alles wat zij zijn in de wereld duidelijker te maken.

De mens brengt grote offers, alleen maar om zich in de wereld te doen kennen zoals hij volgens eigen ik en dromen is. Want de doorsnee mens wil liever gekend worden voor hetgeen hij zou willen zijn dan voor hetgeen hij wezenlijk weet te zijn.

Dat moet ergens vandaan komen. Aan de basis van dit alles ligt bij nader beschouwing een onbekende kracht die ons voortjaagt langs een levenspad dat wij niet geheel begrijpen.

Zeker, wij hebben onze termen en verklaringen. Wij zeggen b.v. dat wij leven in een eeuw van vooruitgang. Maar wij zien over het hoofd dat voor velen die vooruitgang neerkomt op een niet meer gebruiken van de hersenen omdat je gemakkelijker gebruik kunt maken van microchips. En men vergeet daarbij helemaal dat iemand zich maar hoeft te vergissen in de zak met chips om u opeens hulpeloos en zonder bruikbare hersenen achter te laten.

Het lijkt misschien mooi, maar in feite is het alles zo mooi en goed nog niet. Uw vooruitgang betekent een wereld, die steeds ingewikkelder wordt, een wereld, waarin steeds meer zekerheden voor steeds meer minderheden kunnen worden gescrepen - maar waarbij het steeds weer gaat om groepen, om bepaalde uiterlijkheden. Waar blijft dan de werkelijke mens?

O ja, wij hebben het gevoel dat wij vooruitgang boeken wanneer wij dergelijke "zekerheden" scheppen. Maar het is geen kwestie van werkelijkheid, redelijkheid of realisme. Daarvoor zijn die zekerheden te zeer afhankelijk van veronderstellingen die steeds weer door de feiten worden geloochenstraft.

En wanneer je je afvraagt, waarom de mensen dan toch zo zeer in die op zich niet al te vruchtbare richting voortblijven gaan, zo blijkt dat de basis ervan een kwestie is van gevoelens en een behoefte aan meerwaardigheid die steeds minder tot uiting komt.

Wanneer landen met hun ontwikkelingshulp pronken zo doen zij dit heus niet alleen om al die arme mensen elders te helpen. Da zijn de drijfveren hiertoe bij sommigen mogelijk egoïstisch en praktisch, maar de meerderheid streeft dergelijke zaken na om zich meerwaardig te kunnen gevoelen. Want zij kunnen immers anderen geven wat die zelf niet hebben en kunnen bereiken?

Iets dergelijks speelt een rol bij het "geweten". Ook al zal de wijze waarop dit geweten zich manifesteert in de loop van de tijd grote veranderingen ondergaan.

Eens waren mensen in grote gewetensnood wanneer zij zich op een zondag zozeer hadden verslapen, dat zij zelfs de hoogmis niet meer konden bijwonen. In deze dagen voelen even vrome mensen het niet eens meer als iets wat hen zelf aangaat wanneer blijkt, dat een aantal mensen werden doodgedrukt door of mede door hun eigen opdringen, toen zij pauze kwamen kijken.

Normen veranderen. Maar het geweten blijkt toch niet alleen maar een product te zijn van dressuur. Er is kennelijk bij de mens weer sprake van een niet geheel zuiver te formuleren behoefte om te beantwoorden aan het onbekende.

Toch weten wij niet werkelijk, wat geestelijk en menselijk het meest juiste is. Al roepen sommigen dat zij het wel degelijk weten, wat het staat immers geschreven? Maar wanneer u zich er op beroept, dat iets gedrukt staat wil ik u er toch wel even aan herinneren, dat de grootste leugens vaak het eerst en het uitvoerigst geschreven of gedrukt worden.

En de verbrèiding van dergelijke onwaarheden heeft een hoogte punt gevonden in deze dagen dank zij de uitvinding van Gutenberg - o, pardon, in uw land krijgt Laurens Janszoon Koster de schuld. Typisch nederlands: de koster moet het uitvinden want de dominee of pastoor heeft het te druk met het bedenken van de zaken, die later bij voorkeur gedrukt worden.

Maar hoe ver je ook in de tijd terug probeert te gaan, altijd weer blijkt dat de mens druk bezig is met voor zich bepaalde dingen te verzinnen en op grond van die verzinsels voor zich en anderen leefregels op te stellen.

Waarom zoeken wij toch zozeer naar die leefregels. Welke onbekende kraacht in ons wezen is voortdurend drang op ons aan het uitoefenen en brengt ons er steeds weer toe te willen leven op een bepaalde wijze en niet anders? Hoe komt het dat wij, zelfs indien wij de zinloosheid van vele regels beseffen, ons toch onbehagelijk gevoelen wanneer wij van dit gebaande pad der gewoonten afwijken?

Een van de antwoorden luidt natuurlijk, dat dit een van de uitingen van het menselijke kuddeinstinkt is. Maar wanneer de mensen een kudde zijn is het wel verwonderlijk dat zij hun ras in stand houden terwijl de kudde steeds weer zo tegen zichzelf verdeeld is als bij mensen gebruikelijk pleegt te zijn. Dat de mens toch nog voortbestaat na alles wat hij anderen heeft aangedaan en zichzelf heeft opgelegd is voor mij een mirakel.

Wanneer wij echter zien, hoeveel voor ons onvermijdelijk is zo lijkt het mij niet onaannemelijk wanneer ik stel, dat een groot deel van onze levensweg voor ons bepaald wordt door het onbekende.

Wij kunnen vele theorien ontwerpen die met de ons bekende feiten schijnen te stroken en ons uitgangspunt mede bevestigen. Dan kunnen wij stellen, dat het geweten de goddelijke wil is die in ons tot uiting komt. Maar wanneer wij eerlijk zijn en verder gaan dan de theorie toelaat valt er steeds weer een stukje af. Dan blijkt ons geweten mede gevormd te worden door het onderwijs dat wij genoten terwijl andere delen daarvan ons kennelijk zijn opgelegd door onze ouders of zelfs grootouders.

Wanneer wij zoeken naar regels, die ons niet door menselijke waarden en invloeden uit onze eigen wereld zijn opgelegd, zo blijft er maar heel weinig over. Alleen een behoefte in feite om aan onszelf te beantwoorden terwijl wij ons eigen ego niet eens goed kennen.

Ik meen alle redenen van de wereld te bezitten om te stellen, dat het onbekende in en rond ons overal werkzaam is. Maar misschien kunnen wij ooit van dit onbekende altans iets meer leren beseffen en mogelijk zelfs iets daaromtrent leren kennen.

Dit lijkt mij mogelijk wanneer wij steeds weer zien, hoe die onbekende kracht bepaalde veranderingen afdwingt en tot stand brengt. Ook dan hebben wij nog te maken met een vergelijking met vele onbekenden maar wij kunnen in ieder geval tot een iets verder gaande konklusie t.a.v. dit onbekende komen.

En tenzij u dit alles al erg vervelend vindt en beschouwt als geklets wil ik een poging in die richting wagen: U hebt de gelegenheid tot inspraak hiermede gehad en zoals dat hoort bij zaken als de veel gevraagde en geroemde inspraak ga ik nu rustig op de ingeslagen weg verder onverschillig of u nu nog iets zegt danwel niet.

Ik stel, dat de werkelijke kracht waardoor wij bewogen worden, een kompleks moet zijn dat is samengesteld uit het geheel van alle krachten en waarden. Dus alles bijeen.

Ik stel verder, dat ons wezen in die kosmos een bepaalde plaats inneemt. Ik wil ons geplaatst zijn in het geheel vergelijken met de plaats van een snaar in een piano.

Wij horen toevallig bij de g-snaar thuis in het middelste oktaaf. Wij trillen mee met elke aanslag elders, maar in zeer verschillende mate. Ook wijzelf worden soms beroerd en veroorzaken dan weer reacties in alle andere snaren.

Ik stel, dat die beroering plaats vindt door de onbekende speler. Het feit dat wij reageren hangt niet van onze vrije wil af, maar wordt veroorzaakt door de met ons harmonische snaren die elders in beroering worden gebracht.

Stel u maar voor dat de kosmos een piano is en dat God de pianist is. Als snaar weet je niet, wat de speler speelt, of het Wagner, Beethoven Chopin of desnoods boogie woogie is. Wel weet je, dat je soms tegen wil en dank moet resoneren en kun je leren beseffen, dat de plaats waarop je je bevindt mede bepaalt, op welke invloeden elders men resoneren moet.

Het is de plaats waarop ik mij in het geheel van de schepping bevindt die uitmaakt op welke invloeden, op welke delen van de gehele kracht, ik zal reageren.

Mogelijk brengt ons dit het onbekende toch iets nader: wij kunnen nu konstateren, dat alles door het onbekende beheerst wordt, maar dat de wijze waarop ikzelf daarmede te maken heb en daardoor beheerst wordt afhankelijk is van de plaats die ik te midden van het geheel inneem. Zoals duidelijk wordt, dat alle invloeden die onverklaarbaar in mij aanwezig zijn het gevolg moeten zijn van trillingen die elders ontstaan zijn, ook al weet ik niet precies waar of hoe.

Kunt u mij nog volgen? Dan stel ik: als ik harmonisch ben met een impuls betekent het dat iets van de invloed of in harmonie met de invloed in mijzelf aanwezig moet zijn.

Dat deel, dat wij uit de kosmos beroert is dus mede dat deel wat ik gemeen heb met de kosmos als geheel en de onbekende kracht, die daarin werkzaam is.

Wanneer ik nu nog eens kijk naar de kosmische uitstralingen van de laatste tijd wordt meer begrijpelijk: Ik zal geen gewetensonderzoek van u eisen, maar wil u enkele vragen ter verheldering voorleggen.

Hebt u de laatste tijd ook met van die eigenaardige toevalligheden te maken gehad? En hebt u ook meer dingen dan normaal is voor u uit uw handen laten vallen? Hebt u zich enkele malen danig vergist en b.v. een verandering voor een vriend gehouden en aangesproken en dat soort zaken?

Vreemd eigenlijk. Anders gebeurt u dat toch niet zo vaak. Maar wanneer ik nu zie naar de kosmische inwerkingen zoals wij die in hun geheel op de wessachbijeenkomst bezien, dan blijkt dat er toevallig de laatste dagen wel een sterke rode invloed met witte neveninvloed werkzaam is geweest.

Wij weten dan nog steeds niet, wat de feitelijke bron is van die stralingen. Wij kunnen zelfs niet aantonen dat zij werkelijk bestaan. Maar wanneer ons konstateren van die werkingen steeds weer samenvalt met bepaalde gebeurtenissen op aarde mogen wij als werkhypothese stellen dat hier sprake is van invloeden vanuit de komos waardoor de menselijke reactie ten dele wordt beïnvloed of veranderd.

Ter verduidelijking: invloeden die wij rood noemen beïnvloeden vooral de menselijke emoties nogal sterk en tasten de beheersing van bepaalde menselijke functies soms ook aan, witte invloeden zijn invloeden die tegenstellingen meer kenbaar maken en verscherpen.

Dank zij deze invloeden, die ik kon konstateren, ben ik er van overtuigd dat in de laatste 14 dagen bijna een ieder die hier aanwezig is een plotseling en onverwacht gebeuren heeft meegemaakt. Vaak betreft het iets waar u wel rekening hield, maar niet op de wijze waarop het kenbaar werd. Net of alles een klein beetje scheef loopt en daardoor toch u voor verrassingen zet.

Wat zou betekenen dat deze niet bewijsbare invloeden wel degelijk iets in de mens veranderen. Want wanneer die invloed weer wegvalt, wat over rond 7 a 8 dagen het geval is, breekt u opeens geen kopjes meer, ziet u opeens de feiten weer scherper, worden uw verwachtingen minder beschaamd en haalt u ook opeens zelf minder stomiteiten uit.

U zult zich zelfs weer opeens beter voelen dan nu. Dat alles hangt met deze rood-witte invloeden samen. Er is een samenhang tussen het theoretisch gestelde en feiten aantoonbaar. De onbekende kracht heeft schijnbaar voor de mensen in dit deel van de wereld een resonantie die wat a-tonaal aandoet, waardoor het t is of niets meer geheel klopt.

Mogelijk wordt het beeld u nog duidelijker wanneer ik u vertel wat er volgens mij verwacht kan worden wanneer enkele van de invloeden die wij tijdens de wessac hebben afgelezen werkzaam worden. Er waren daar enkele kurketrekkers van giftig groen zichtbaar. Wanneer deze invloeden op aarde werkzaam worden o.a. begin september en eind februari, zal men ontdekken dat vele mensen opeens zeer driftig worden, onbeheerst reageren en uitgaan van theorieën die niets meer met de feiten temaken hebben.

Dat is zeker de laatste tijd al wel meer voorgekomen, maar niet zo algemeen en intens. Uit het geheel kan volgens mij worden afgeleid, dat dit ook op meer algemeen vlak een rol zal spelen en daardoor in de genoemde perioden ongewoon vaak en sterk zal voorkomen, hetgeen zelfs voor mensen die er zelf mede door getroffen worden duidelijk konstateerbaar zal zijn. Gevoelens spelen hierbij de hoofdrol.

Stel even, dat dit alles waar en reeds bewezen is. Dan volgt hieruit dat uw eigen gedrag, gevoelsleven en beleven mede wordt gedikteerd door een kracht die van buitenaf u bepaalt.

En wat nog vreemder is: U zult bemerken dat hetgeen u uw geweten pleegt te noemen hierdoor eveneens veranderingen ondergaat. Je zoudt kunnen zeggen dat de onbekende kracht in zekere mate ons manipuleert.

Voor u is het dan wel zeker, dat uw gewetensnood niet alleen door uw eigen daden ontstaat, maar mede wordt bepaald door invloeden van buiten. Wat inhoudt, dat uw geweten geen vaste waarde en uw waarheid geen vaste waarheid is.

Het betekent dat alles voortdurend in betekenis voor u kan verschuiven en veranderen. Indien u in God gelooft, zult u die onbekende kracht als deel van zijn ingrijpen beschouwen. Herinner u dan dat die zelfde God een vaste wereld met schijnbaar vaste waarden heeft geschapen.

Denk maar, dat het onbekende uw aarde heeft laten ontstaan met alles wat er op leeft. Het is eens begonnen met halfeiwitten. Beestjes waren een volgende trap, weekdieren, gewervelde dieren, de mens zijn delen van een van de ontwikkelingstrap die buiten alle mogelijkheid

van stoffelijke wil en ingrijpen tot stand kwam.

Dan kunt u mogelijk eerder aannemen dat wij worden gestuurd door ons leven zoals de gehele ontwikkeling op aarde gestuurd werd in een bepaalde richting. En de fase waarin wij onszelf bevinden wordt mede bepaald door het onbekende.

Juist omdat wij ons bevinden in een gehele reeks van invloeden die wij niet kunnen beheersen dienen wij te zoeken naar dat ene punt, waar mede wij zelf wel iets kunnen gaan doen. De rede.

De rede is beperkt. Natuurlijk. De mogelijkheden van onze rede zijn zeer beperkt. Ongetwijfeld is dit waar. De rede is vaak in tegenpraak met onze gevoelens en ons geweten. Zeker, dat staat wel vast.

Maar die rede is het enige wat wij bewust kunnen baseren op waarden die controleerbaar buiten ons bestaan. Het proces van onze rede zal wel grotendeels worden veroorzaakt door waarden die eveneens buiten ons bestaan, maar toch is en blijft die rede het enige werktuig dat wij kunnen hanteren terwijl wij buiten ons steeds weer kunnen controleren of hetgeen wij met die rede doen ook klopt.

Met de rede bouwen wij onszelf dus een hanteerbare waarheid op, hoe beperkt deze ook verder moge zijn.

Het is deze waarde en waarheid die wij kunnen gebruiken om al die andere inwerkingen die ons treffen altans enigszins te kanalisieren.

Wij kunnen dan beseffen: ons geweten speelt vandaag wel heel erg op, maar dat kan ook aan een kosmische invloed liggen. Indien ik echter naar de feiten zie, dan blijkt mij dat ik ondanks dat toch op deze wijze verder zal moeten reageren, omdat dit voor mij de meest juiste wijze is.

Je kunt het gevoel hebben dat iets niet bepaald goed is. Maar kijk dan eerst eens of je redelijk bezien mogelijk iets beters kunt doen en of hetgeen je doet voor jou noodzakelijk of onvermijdelijk is.

Op deze wijze wordt de rede voor ons tot een maatstaf die wij kunnen hanteren wanneer wij worden gekonfronteerd met invloeden die van onbekende of onredelijke krachten uitgaan.

Al datgene wat ik ben, als mens of als geest, hangt aan elkaar van de impulsen. Voorbeeld: je weet niet alleen dat je moet eten, maar je krijgt ook honger en dorst. Je hebt in dit laatste geval misschien de keuze tussen gemeentepils en heinikenspils - wat geen vergelijking van kwaliteiten bedoelt te zijn - maar daarbij kan de rede u helpen. De gemeentepils veroorlooft het u, nuchter te blijven terwijl het product van die ander u bij een stevige dorst kan reduceren tot een onbeheerst en deels tijdelijk onredelijk wezen.

Maar drinken moet. KJe kunt nu wel zeggen, dat je als mens boven al die simpele aardse dingen verheven bent, maar wanneer het er opaan komt bent u aan dergelijke simpele drangverschijnselen evenzeer onderworpen als het eenvoudigste dier.

Denk maar eens aan uw beleven tijdens de storm en drang periode. Dat was een tijd waarin, of u dit nu besepte of niet, of u dit nu wenste of niet, sexuele drangverschijnselen uw gedrag, denken en beleven sterk beïnvloedden en soms zelfs geheel beheersten. U koesterde natuurlijk in die tijd wel allerhande illusies, maar nu, op afstand bezien, kunt u beseffen dat dit in wezen alleen maar pogingen waren om rijm en reden te vinden voor de gevoelens die u beheersten. En denk niet, dat u nu eindelijk die periode van uw leven geheel juist kunt bezien, want je bekijkt de dingen nu eenmaal anders wanneer je 17 bent dan wanneer je al 70 bent.

Maar zeg nu ook niet, dat die drang bij u geheel verdwenen is. Er zijn wel mensen die denken dat het gehele organisme en alle drijfveren daarin opeens veranderen zodra zij aow krijgen, maar dat valt tegen.

Je hebt nu eenmaal bepaalde lichamelijke noden. Je kunt die wel

ontkennen en doen alsof zij niet bestaan, maar daarmee verander je in feite maar heel weinig.

De mens is nu eenmaal vol tegenstraken. Een van de grootste vindt ik die mensen die zich uit geloofsoverwegingen van alle geslachtelijk verkeer onthouden en dan andere mensen vermanen dat het vooral belangrijk is om kinderen voort te brengen.

Vindt u het bij nader overweging ook niet krankzinnig, dat er een religie is, waarin gegarandeerde vrijgezellen leiding en voorlichting moeten geven aan hen, die het huwelijk betreden? Trouwens, wanneer je die voorlichting hoort doet zij vaak denken aan de poort van Dante's inferno: gij die hier binnen gaat, laat alle hoop varen.

Realiseer u ook, wat er met u aan de hand is. U hebt nu eenmaal bepaalde lichamelijke drijfveren. Moet u zich daarvoor schamen, moet u die verdringen, wegwerken? Moet u die "sublimeren"? Of doe je er beter aan eerlijk het bestaan van die dingen te erkennen?

Moet je misschien die drijfveren aanvaarden, erkennen en invoegen in je beschouwing van de feiten, je redelijke benadering van je leven en je wereld?

De onbekende kracht heeft ook die drijfveren geschapen en daarom mogen wij voorlopig wel veronderstellen dat zij ook een eigen betekenis hebben. En indien blijkt, dat het drift en zelfs liefdeleven van de mens door een enkele kosmische invloed geheel beheerst en overhoop kan worden gegooid is dit iets, wat wij alleen middels onze rede kunnen benaderen en leren beheersen op de voor ons juiste en meest aanvaardbare wijze.

Tussen haakjes. Let eens op de tweede decade van augustus. Dan hebt u op de wereld met heel wat moordbevliegingen en gewelddaden op impuls te maken. U maakt het mogelijk niet zo erg en gooit alleen een vaas kapot, maar een ander wordt door die zelfde invloed zover gestimuleerd dat hij - bij gebrek aan redelijk besef van zich en zijn daden - een ander de hersens inslaat zonder meer.

Er zijn heel wat drijfveren in het ik, die op het eerste gezicht niet geheel aanvaardbaar zijn. Zeg tot u zelf: ik heb die dingen nu eenmaal, dus laat ik die dan maar aanvaarden ook en eens zien hoe ik met die kwaliteiten in de wereld die ik redelijk ken het meeste kan bereiken.

Ik kan het onbekende niet bestrijden, definiëren, beheersen. Ik kan zelfs maar een klein deel van de werkingen, die voor mij vanuit het onbekende bestaan vaststellen. En wanneer ik dezen konstater zo zal ik mij nog steeds weer moeten realiseren, dat ik mijzelf niet met anderen over een kam kan scheren, daar de wijze waarop een invloed mij beheerst en beïnvloed mede afhankelijk zal zijn van de plaats waarop ik mij bevindt, de omstandigheden waarbinnen ik reageer.

Om mijzelf toch te beheersen en mijn mogelijkheden ondanks alle invloeden steeds weer bewust te beseffen blijft alleen de rede. O, het onbekende wordt door het gebruik van de rede niet meer bekend. Maar de werking van het onbekende wordt beseft en zo middels de rede voor een zeer groot deel beheersbaar.

Dat wat beheersbaar wordt, wordt daardoor ook meer bruikbaar en kan ook in zijn gevolgen en mogelijkheden redelijk beter beseft worden. Wij kunnen de onbekende kracht wel degelijk konstateren aan onszelf en in de wereld.

Hoe meer wij nu in onszelf de rede hanteren als middel om deze zaken t.a.v. onszelf te beseffen, zullen wij ook juistere weten te reageren en meer in overeenstemming met ons besepte doel voortgang kunnen maken.

Let wel, het leven is nog steeds een soort detectieve roman waarin de dader onbekend blijft. Wie heeft de wereld geschapen? Zelfs Sherlock Homes ziet in dit probleem geen gat.

Maar het is ons wel mogelijk altans iets van de kwaliteiten die ons bereiken, iets van de krachten die ons vaak tegen wil en dank voortstuwen erkennen en op grond daarvan altans de ogenblikkelijke betekenis van het onbekende voor onze persoon leren beseffen.

Op die wijze krijgen wij een lijn in het oog die bepalend is voor ons eigen leven. Wanneer je over de oceaan gaat ken je niet elke waterdruppel of elke golf kennen. Die veranderen trouwens steeds weer. Maar wanneer je weet wat je koers is, weet je ook enigszins wat je mogelijke bestemming kan zijn.

Let wel: daarmee weet je nog niet, hoe het er op die bestemming voor jou uit zal zien. Het kan u gaan als mensen die de zon op gaan zoeken in Spanje en dan tot de konklusie moeten komen dat zij daar lekker een paar weken in de regen zitten, terwijl het in die zelfde tijd in hun eigen land toevallig warm en lekker weer was.

Wij weten niet precies, waar wij terecht komen en wat dit voor ons betekent, maar wij kunnen tenminste beseffen, waarheen wij op weg zijn. Aan de hand van de bekende feiten van onszelf en onze mogelijkheid tot waarnemen en redelijk erkennen van alles wat ons stimuleert en stuwt kunnen wij weten, waarheen wij ons bewegen.

Ik meen, dat dit van groot belang kan zijn, al is het maar voor je gevoelens van zekerheid en je mogelijkheid tot ontwikkeling. Wanneer je omringd door het onbekende tenminste je koers weet, zul je gemakkelijker alles kunnen aanvaarden wat het volgen van die koers nu eenmaal onvermijdelijk maakt.

Er zijn zoveel mensen die voortdurend denken en spreken over alles wat zij zouden willen zijn. Zij zouden ingewijd willen zijn en zo dit al niet mogelijk is tenminste de hemel binnengaan als martelaren in het oog van God en de mensheid.

Want, zo redeneren zij, het verdragen van martelingen, ook wanneer wij die zouden kunnen vermijden, maakt duidelijk hoe taai wij zijn, hoezeer wij door weten te zetten. Helaas komt het in vele gevallen er eerder op neer dat men niet de moed heeft te leven voor en volgens zijn principes en er daarom maar voor hoopt te mogen sterven.

Wat natuurlijk ook veel gemakkelijker is. Je kunt het ergste wel doorstaan wanneer je jezelf voldoende opzweept en dan ben je tenminste meteen van al die principes en de noodzaak daar ook naar te leven bevrijdt.

Wat weten die mensen nu eigenlijk van hun werkelijke koers te midden van het onbekende. Vraag het hen en zij zullen zo iets zeggen als "wij zijn op weg naar het koninkrijk der hemelen".

In der gelijke gevallen ben ik geneigd te ragen met welke vliegtuigmaatschappij of luchtvervoersfirma je daar kunt komen. Want degene die zij als basis gebruiken voor dit "streven" heeft immers gezegd: het koninkrijk der hemelen is in ulieden.

Hebt u het gevonden? toch betekenen die woorden in feite, dat het koninkrijk der hemelen een illusie is tenzij het eerst ook in ons bestaat en in ons door ons erkend wordt - want dan alleen is het voor ons een werkelijkheid.

Dat geldt trouwens voor alle hemelvoorstellingen evenzeer: er komen bij ons mensen aan in de sferen die hun eigen hel in zich meedragen en dan menen, dat die in onze wereld bestaat. Zoals er mensen zijn die de hemel in zich dragen en deze direct naast die ander met zijn hel als een werkelijkheid beleven.

Van belang is, dat velen pretenties hebben, die zij innerlijk wel weten nooit waar te kunnen maken. Die komen dan bij ons en vragen hun woning in Gods hemel toegewezen te krijgen. Je doet niets, maar even later vertellen zij je al, dat dit toch werkelijk niet voor hen past, dat dit maar een krot is. En dan rem ik persoonlijk altijd maar

de neiging onderdruk om te antwoorden: wanneer u binnenkomt in een woning in de hemel is dat meteen een kraakpand geworden. En hen dus overlaat aan hun teleurstelling, die niets met de feiten, maar met hun onvermogen hun eigen werkelijkheid te aanvaarden te maken heeft.

Mensen, die hierdoor lijden - en dat zijn er nogal wat - hebben dit te danken aan de illusies, die zij koesterden omtrent zichzelf en het leven. Zij hebben zich een beeld geschapen van een onbekende wereld een onbekende macht en kracht en hebben zo geprobeerd dezen aan te passen aan hetgeen zijzelf toevallig zijn en verlangen.

Soms heben de mensen zich al tijdens hun aards bestaan heel wat ellende op de hals gehaald met deze pogingen. Nu komen zij in de geestelijke wereld en menen te kunnen decreteren dat het geestelijke bestaan zo en niet anders dient te zijn voor hen. Waarbij zij over het hoofd zien, dat hun diepst verborgen twijfels, weten en gevoelens voor hen mede de wereld vormen, waarin zij als geest zullen moeten leven.

U hoort dus, dat u in de hel kunt komen, ook al bestaat die niet werkelijk. Maar denk dan niet, dat het eeuwig zo blijft. Wanneer het erg met je is duurt het misschien 500 of 700 jaren en hup, je inkarneert weer en kunt opnieuw beginnen.

De feiten zijn voor jou gebonden aan je persoonlijkheid. En met dit alles wil ik alleen maar duidelijk maken, dat wij nu wel allerhande mooie formuleringen voor het onbekende kunnen vinden, maar dat je terug dient te keren tot de rede en de redelijke beschouwing van ik, geweten, goedsdienst, emoties en gevoelens, wil je verder kunnen komen.

Want wij moeten eerst eens weten wie en wat wij werkelijk, ontdaan van alle franje en ontkenningen, zijn. Wanneer wij dit eenmaal weten en aanvaarden kunnen wij voortgaan. Er is dan geen traditionele hemel of hel meer voor ons, maar alleen de werkelijkheid.

Die werkelijkheid is dan nog steeds alleen maar een klein deel van het onbekende geheel. Maar het is dan wel degelijk een deel dat wij kunnen aanvaarden omdat wij er harmonisch mee zijn.

Ook daar en dan zullen wij door alle onbekende krachten beroerd worden. Maar wij zullen weten dat wij beroerd worden en zullen ook beseffen, wat dit voor ons betekenen kan. Wij zullen dan meer bewust en beheerst reageren op, maar ook volgens de waarden van de totaliteit.

Kom je eenmaal zover met je beschouwingen, dan wordt de onbekende kracht toch iets meer vriendelijk in ons ervaren. Want het is voor ons niet nodig, alle geheimen te kennen. Wanneer wij zover komen bemerken we dat wel.

Maar wel en reeds nu is het voor ons noodzakelijk te beseffen waar niet redelijke en niet geheel verklaarbare inloeden onszelf en de mensheid beroeren.

Wij moeten leren begrijpen dat de weg van het leven die wij gaan niet de weg is die geheel door onszelf wordt uitgestippeld of geheel voor ons wordt bepaald door de leringen die wij volgen. Wij moeten beseffen dat onze levensweg wel degelijk een pad is, dat mede bepaald dient te worden door de ons gewezen koers.

Wanneer j dan het volgen van die koers ontdoet van emotionaliteit, van zelfbedrog en daarvoor onder alle omstandigheden probeert het eigen ik te zien zoals het werkelijk is, wordt het ook mogelijk meer en meer te beseffen van de kracht, die je in die richting stuurt.

Het ik zal begrijpen waarom die kracht het ik opeens pakt en dwingt tot allerhande belevingen die niet aanvaardbaar of onredelijk schijnen te zijn. Het is een gevolg van het feit, dat je met je stroven en beseffen van de juiste koers bent afgeweken.

Het noodlot wordt dan voor ons meer en meer voorzienbaar. Niet omdat wij de feiten te voren kennen, maar omdat wij de feiten rond ons kennen en onszelf kennende beseffen hoezeer wij afwijken van hetgeen wij

innerlijk zijn.

Niet alleen beseffen wij dan het noodlot, dat op ons aankomt, maar wij kunnen het dan ook zonder meer aanvaarden als een korrektie die onvermijdelijk is geworden.

Mogelijk denkt u nu: dat betoog wordt een gebed zonder einde. Nu ja, wanneer een mens over zijn deugden praat is het inderdaad vaak een gebed zonder einde. Begint hij aan een omschrijving van zijn zonden dat betekent dit gemeenlijk een einde zonder gebed.

Toch is het voor mij, wanneer ik over dit onderwerp spreek, in feite een heel kort onderwerp. Want waarom gaat het in feite:

Wij leven met het onbekende. Het onbekende is voor ons, zeker zoals wij nu zijn, niet benaderbaar omschrijfbaar of definieerbaar. Laat ons dus afzien van de pogingen om het onbekende namen en vormen toe te kennen. Laat ons datgene wat voor ons kenbaar en hanteerbaar is zoals het eigen ik en onze eigen wereld, zo goed mogelijk begrijpen.

Laat ons bij dit alles vooral steeds weer gebruik maken van de rede, de kwaliteit die de mens nog steeds onderscheidt van het merendeel van zijn medeschepselen.

De mens heeft nu eenmaal meer mogelijkheid tot erkennen en beredeneren aan de meeste dieren en zelfs bepaalde geesten. Dit is voor ons de weg. De onbekende kracht zal nog lang voor ons onbekend blijven. Maar wij zullen onszelf leren kennen, wij zullen de feiten van onze wereld leren aanvaarden. Wij zullen ook onszelf leren aanvaarden en daardoor ook kunnen beseffen, wat ons de bestemming is volgens huidig weten en kennen.

Meer hebben wij niet nodig. Want de mens die in zichzelf het gevoel heeft dat hij ondanks alles iets van zijn werkelijke bestemming vervuld heeft kan vrede hebben met zichzelf en zijn lot. En wie zover komt leeft ook in vrede en steeds toenemende harmonie met het onbekende.

Hebt U commentaar?

x

Hoe is het mogelijk met de rede door te dringen in het diepere ik. Mijn ervaring is dat de mensen die redelijk zijn niet verder komen.

-

Zij komen met die rede inderdaad niet verder dan de wereld van de stof en alle konklusies die daaraan te verbinden zijn. Maar wanneer je innerlijk dan al onzegbare en onredelijke diepten meent te bezitten zo zul je toch eerst moeten leren die in de termen van je eigen wereld uit te drukken.

Dat betekent, dat je die innerlijke wereld van u in redelijke termen zult moeten weer geven indien zij voor u een hanteerbaar en waardevol geheel wil worden.

Ik dacht, dat dit een kort en duidelijk antwoord op uw vraag was. Ik weet wel, dat wij altijd graag spreken over de geheimen en de mysterien. Maar een geheim is alleen een geheim wanneer wij niet in staat zijn datgene waaruit het is opgebouwd te begrijpen.

Voorbeeld: toen men in het manhattanproject bezig was met het maken van de atoombom was er een schrijver, die precies vertelde, hoe men een atoombom kon maken en wat de gevolgen van een atoomexplosie zouden zijn.

Volgens de geleerden kon de man dat geheel niet weten. Dus moest hij volgens hen wel een spion of zoiets zijn. Men heeft alles gedaan om die man aan te vallen en te bewijzen, dat hij fout was.

Maar het gevolg van alle onderzoek was, dat de man alleen maar iemand was die zijn redelijke vermogens had gebruikt. Hij maakte gebruik van alle soms tientallen jaren eerder gepubliceerde gegevens en kwam tot een reeks konklusies, die de geleerden en de staat als hun zeer bijzonder en aller diepste geheim beschouwden.

Men was aan een kant blij, want nu kon men zijn konklusies over gevolgen als onzin terzijde leggen. Later bleek, dat de man dank zij zijn redelijke konklusies alle latere ontwikkelingen die in feite

plaats vonden, inclusief stralingsziekte o.d. geheel juist beschreven te hebben, zodat zijn fantasie alleen de plaatsen maar niet de ontwikkelingen betrof.

Dergelijke mogelijkheden bezit ook u, zelfs t.a.v. uzelve. U zult mij tegenwerpen dat er in uw wezen diepten zijn die u niet kunt doorgronden. U hebt volkomen gelijk.

Maar de betekenis die die diepten hebben in de wereld, waarin u leeft zult u wel degelijk konstateren en leren begrijpen, want daarmee wordt u steeds weer geconfronteerd.

En wanneer u dan die diepten alleen mystiek en niet redelijk probeert te benaderen volgt hieruit dat u niet in staat zult zijn de zekerheid te vinden die u als mens nodig hebt om, uzelf geheel aanvaardende, een bewuste koers te volgen in het stoffelijke levende daarna.

En daarom gaat het toch. Let wel: ik heb u niet gezegd, dat alles is voorbeschikt. Ik heb wel gesteld, dat u een vaste bestemming, een vast doel hebt in uw bestaan.

Ik heb niet gesteld, dat u dit doel in dit leven waar zult maken. Ik heb wel gezegd, dat u dit doel moet leren erkennen, al is het alleen maar om daardoor de relatie met de onbekende kracht voor uzelf beter te kunnen beseffen.

Innerlijke waarden kun je niet altijd uitdrukken en omschrijven en redelijk beseffen. Dat ben ik met u eens. Maar de betekenis die zij voor je hebben in je relatie met de wereld kun je wel degelijk leren kennen en omschrijven. En daarmee moet je toch beginnen.

Het zou dwaas zijn de rede te laten vervagen, alleen om je in de emotie vollediger te kunnen uitdrukken. Want eerst wanneer de rede de beperkingen aangeeft waarbinnen de emotie nu toelaatbaar is, zullen wij de emoties juist kunnen benaderen, ons van de betekenis daarvan bewuster worden. Wij zullen in onze wereld meer weten en onszelf beter beseffen in relatie tot de feiten en gelijktijdig een grotere innerlijke rust verwerven.

Bent u het hiermede eens?

Ik dank U.

Een leuk en beleefd antwoord dat betekent: ik zal er nog eens over nadenken, maar voorlopig ben ik het er niet helemaal mee eens. Trouwens, dit is alleen maar een demonstratie van een kunst die u allen zoudt moeten beheersen. Want wanneer je de feiten en de waarheid wilt weten in deze tijd moet je tenminste leren tussen de regels door te lezen.

Waarbij zij opgemerkt dat dit mij trof, maar dat deze verduidelijking zeker niet hatelijk of kritisch bedoeld was. Nog iemand een vraag?

Is die eindbestemming altijd gelukkig of kan zij zo zijn, dat zij ook wel ongelukkig kan zijn?

Ik geloof, dat je, wanneer je de eindbestemming bereikt, geen geluk of ongeluk meer beleeft, altans niet in de termen en met de inhoud die wij aan deze waarden nu toekennen.

Simpel gezegd: ik geloof niet aan een eeuwige zaligheid die bestaat uit nietsdoen, sigaren roken, ijsjes likken en halleluja roepen. Toch zijn er mensen, die dit wel degelijk hebben gedacht en soms zelfs nu nog prodiken.

Wanneer je het punt bereikt waarop alles een erkende zekerheid is geworden zo voel je volgens mij niet meer dergelijke dingen. Voordien is het gevoel, en zeker gevoelens van geluk en ongeluk volgens mij een suppletie van het onvermogen tot werkelijk erkennen.

Is het einddoel bereikt dan is er volgens mij geen plaats meer voor gevoelens, maar wel voor erkenning, niet voor beleving, maar wel voor een vredig beschouwen van.

Geluk en ongeluk zijn onevenwichtige ervaringen die tijdens het leven naar de bereiking toe veel voor zullen komen, maar die nadat het doel bereikt is opgelost worden in het evenwicht van beleven, beseffen, kortom in devrede waaraan men dan deel heeft.

Kortom: er is geen gevoel, alleen beleving. Geluk en ongeluk zullen alleen in onze gang naar dit doel een rol kunnen spelen, omdat wij dan de onbekende kracht niet kunnen erkennen en er niet in slagen haar werkingen voor ons zelf te begrijpen of zelfs nmaar te omschrijven.

Door ons onvermogen zullen wij ons beleven aanvullen met een voorstellingswereld, die met de werkelijkheid niet veel gemeen heeft.

Het zijn deze voorstellingen, die wij gebruiken in plaats van de nog niet beleefbare of kenbare werkelijkheid, waardoor wij zoals reeds gezegd een soort hemel of hel kunnen beleven.

Zelfs indien wij een hemel of hel beleven zal er voor ons een ogenblik komen, waarop wij deze zelfgeschapen werelden moeten verlaten. Want zij zijn slechts beperkte voorstellingen, die niet oneindig gehandhaafd kunnen worden als een voor ons geldende pseudo-werkelijkheid.

Dan zullen wij toch weer verder moeten op onze weg naar de werkelijkheid. Ik meen dat dit doel niet omschreven kan worden als iets wat ook maar enig gevoel in menselijke betekenis met zich kan brengen voor degenen die er zich van bewust zijn.

Het betekent een volledige erkenning van de ons nog onbekende kracht en daarin een volledige zelfvervulling, waarbij het ik naar men zegt alleen nog als deel van het geheel ervaren wordt. En of je dit geluk of ongeluk moet noemen vanuit een menselijk standpunt weet ik werkelijk niet. Ik denk dat dergelijke termen gewoonweg tekort schieten bij de werkelijkheid.

Voldoende?

x Onverstaanbaar.

- Ja. In deze zin wel. Natuurlijk, wanneer je op je tenen getrapt wordt kun je ook ongelukkig zijn daarover. Maar er zijn gevallen geweest, waarbij vereerders door hun star op de tenen werden getrapt en daarmee ondanks de lichamelijke gevoelens toch heel erg gelukkig waren.

De tastzin zou ik dus even buiten beschouwing willen laten. Dan zijn gevoelens het gehele complex van emoties plus alle daarmee verknoopte beelden die ons, zonder dat wij het zelf weten, ons vaak beheersen bij onze benadering van de wereld.

Degene die bereikt zou dus gevoelloos zijn in uw zin, daar hij niet meer leeft uit of door gevoelens, maar door het deel zijn van de werkelijkheid.

x Is dit wetenschap van u of is het veronderstelling?

- Ongeveer 75% is weten, rond 25% is veronderstelling. Zoals u weet is dit een zeer gunstige verhouding bij elke filosofische benadering.

Ik meen dan ook dat een betoog waarin slechts 25% speculatief denken zit kunt beschouwen als een buitengewoon goede prestatie. Wanneer ik echter die laatste 25% zekerheid ook nog gevonden had, zo weet ik niet of ik hier 'nog' door zou komen.

M.a.w.: hetgeen ik nu ben en het doel dat ik nu nastreef vloeit voor een deel voort uit mijn onvermogen de geheime kracht die wij niet plegen te kennen in haar volledigheid te ervaren en te beseffen.

Waarbij ik dan alleen maar hopen kan, dat u mijn op beperkte kennis gefundeerde stellingen toch voldoende kundig verdedigd vindt.

x Heeft de rede nog een functie wanneer het einddoel bereikt is?

- De rede is het menselijke werktuig. Op het ogenblik dat de kennis meer dan menselijk wordt zal immers elke konklusie die op het dan bereikte niveau redelijk is voor mensen onredelijk zijn.

Is de rede in de geest sterk verschillend van die in de stof?

Wanneer u bemerkt hoezeer wij de menselijke redelijkheid kunnen gebruiken om een betoog op te bouwen dat voor uw denkwereld nog aanvaardbaar is, zult u toe moeten geven, dat rede en redelijkheid ook bij ons bestaan.

Alleen omvat onze rede meer en andere waarden dan de uwe en berust onze redelijkheid op meer zekerheden dan de uwe, zeker t.a.v. onze eigen wereld en de krachten die daarin een rol spelen.

Overigens wordt gelijktijdig de onzekerheid t.a.v. de feiten van uw wereld iets groter en is definitie in tijd voor ons moeilijk zonder een op aarde bestaand houvast.

Waarbij u naar ik hoop duidelijk zal zijn dat wij ons met uw wereld minder bezig houden zolang wij werken in eigen wereld of bezig zijn ons in die geestelijke wereld te ontwikkelen.

Op de duur zouden wij echter in onze rede met grotere redelijkheid en zekerheid dan de uwe alle feiten uit uw wereld in ons besef mede moeten kunnen bevatten plus een groot aantal waarden van geestelijke werelden.

Daar kennen, kunnen en denken dan voor ons nog steeds een vast verband tonen - zoveel weet ik er uit ervaring al van - kan gesproken worden van een geestelijke rede, die door de veelomvattendheid van haar mogelijkheid echter beseffen en konklusies mogelijk maakt die voor u buiten alle rede liggen. Er zijn dus overeenkomsten te vinden maar vooral door het omvatte besef dat redelijk gehanteerd kan worden zullen er ook vaak grote verschillen optreden.

Is dit voldoende? Dan hoop ik dat ik alles voor u begrijpelijk en netjes beantwoord hebt, want ik ga nu afsluiten.

Beste vrienden, er zijn natuurlijk heel wat kneepjes bij het behandelen van een dergelijk onderwerp noodzakelijk. Zonder dit kun je op korte termijn geen beeld geven dat aanvaardbaar blijft.

U wordt beroerd door onbekende krachten. Voorbeelden daarvan heb ik u gegeven op een wijze, waardoor het u mogelijk wordt dergelijke inwerkingen ook zelf te constateren.

Wees niet bang voor die invloeden, want zij vormen een deel van uw leven. Wat ik u duidelijk wilde maken is vooral het feit, dat de onbekende kracht niet onze vijand is, maar onze vriend. Zij is een middel waardoor wij in het leven onze eigen gerichtheid beter kunnen beseffen en zo onze koers in alle leven beter kunnen bepalen.

Zolang wij een koers volgen in het bestaan die beantwoordt aan de kern van ons eigen wezen en alle voor ons denkbare waarnemingen en uitingen zullen wij hierdoor bewuster worden, meer deel uit maken van alle krachten die rond ons bestaan en zo in wezen een aspect van de onbekende kracht kenbaar maken in een wereld, waarin zonder deze aspecten van het onbekende niet zo doelmatig en nuttig geleefd en beseft zou kunnen worden.

Ik hoop, dat u dit alles niet alleen als ijdele theorie zult beschouwen, wat dat is het zeker niet. Ik hoop ook dat u de punten die u toch als onaanvaardbaar of onredelijk voorkomen zult willen afmeten aan de hand van uw eigen beleven, beseffen en zelfs aan de hand van uw gevoelens. Dan zult u mogelijk dit alles willen hanteren volgens de redelijke betekenis die dit alles kan hebben voor uzelf zover u uzelf kent en in uw wereld zover u die redelijk beseft.

Dan zult u vanzelf naar ik meen tot de konklusies komen die u dienstig zijn voor een verdere geestelijke ontwikkeling, een juistere ontplooiing van uw persoonlijkheid en naar ik meen zelfs u help'en een grotere harmonie te bereiken met de kracht, waaruit u bent voort gekomen.

Ik dank U voor uw aandacht. Goeden avond.

Goeden avond, vrienden.

Wij moeten dan nu in feite het verenigingsjaar enigszins gaan afsluiten en toch moet dit tweede deel van de avond enigszins esoterisch van inhoud zijn.

Dit betekent een moeilijke taak, die ik zal proberen op een mij eigen wijze te vervullen. Ik hoop maar, dat u mij daarin kunt volgen.

Wanneer ik zie naar het eeuwige licht en uit de stilte puur te taal die mijn hart verstaat zo is het of voor mij opeens een andere wereld opengaat en ik mijzelf weerspiegeld zie in iets dat buiten tijd zich uitdrukt terwijl ik mij nog spoed door feit en feit en tijd en hoop dat het mij gelukt, eens die eeuwigheid als waarheid te begrijpen.

Dat is voor mij zo ongeveer de zin en de waarheid van ons aller bestaan. Wij leven, jagen achter de minuten heen, volgen de wijzers van de klok. Wij overspoelen onszelf met alle gegevens die het leven en de wereld ons maar verschaffen kunnen.

Soms, een enkel ogenblik beseffen wij iets wat wij wel zijn maar toch nog niet kunnen begrijpen.

Achter alle herinneringen, achter alle onbekende levens, achter alle toekomstige verwachtingen ligt ergens de zin, de werkelijkheid van hetgeen wij zijn.

Het is of wij de dingen dan samentrekken tot eenheid die normaal niet denkbaar is en tijden door elkaar beleven.

Ik zie de bloesempracht, ik hoor de vogels zingen en zie gelijk de vruchten van de herfst en volgens die vluchten bij het begin van wintertijd. Ik zie hoe sneeuw gelijk met bloesem op de bomen leit.

Ik zie het onbekende, onschreven en herkend terwijl mijn wezen zich uit tijdloosheid tot tijd weer wendt en tijdloosheid vergeet.

Wat de tijdloosheid beleven, ja, dat kunnen wij. Zelfs de mens op aarde is in staat om soms voor een enkel ogenblik alle dingen te vergeten en slechts nog te zijn, om even een moment eeuwig te zijn.

Maar wanneer wij proberen de eeuwigheid in onze tijd terug te brengen zoeken wij naar woorden en moeten alles weer terugbrengen tot de termen van de tijd en de verandering terwijl de gelijkblijvendheid van ons werkelijk wezen oms plotseling weer ontgaat.

Zoals het is met een mensenleven, zoals het is met het totaalbestaan van een ego, zo is het altijd ook weer een klein beetje wanneer je een verenigingsjaar moet afsluiten.

Wij hebben - degenen onder ons die als sprekers optreden voor deze groep - ontzettend veel woorden gesproken. Wij hebben beelden gebruikt, grapjes gemaakt en getracht iets van de diepe ernst van ons eigen weten en zoeken uit te drukken op een wijze waarbij een mens er nog iets van begrijpen kan.

Nu kijken wij terug en denken: vreemd. Ik herken mijzelf daar wel in, ik herken zelfs onze orde er in. Maar toch Het is of er iets ontbreekt.

Wij hebben alles te zeer op een rijtje moeten zetten. Wij hebben het zo beperkt uitgedrukt dat de bandeloosheid van een werkelijk geestelijk zijn en bestaan niet meer mee kon klinken.

Ach, het geestelijk bestaan Ik heb uit gachten mij een kasteel gebouwd dat hoog boven de wolken bestaat en waarin de gehele wereld te gast kan zijn.

Ik heb uit de pijn van het bestaan de oement getrokken voor een eeuwigheid en heb mijn gedachtenkasteel in de wolken van vreugde neergevleid en roep tot iedereen: Kom en zie.

Maar kunnen zij wel vliegen? Kunnen zij met gedachten gaan tot boven alle redelijkheid en waan en voor een ogenblik beseffen wat het is om werkelijk, werkelijk vrij te zijn?

De geest gaat door alle tijd. Een geest, waarbij soms Adam met Vondel saam bespreekt het paradijs en samen zij een lans gaan breken voor argumenten van Heidegger of anderen. Kunt u zich dat voorstellen?

Kunt u zich voorstellen wat het is, de tijden te zien samenvloeien en alle vormen en denkbeelden samen te horen klinken tot zij eindelijk een enkele : toon, een enkele zang zijn?

Dat is geestelijke vrijheid. Geestelijk bestaan is ook de pijn van een afstanddoen van jezelf. Oja. Het is afstand doen van alle beperkingen, van alle geheimen.

Het is een openzijn voor zaken die je wel beleeft en toch nog niet kunt omschrijven. Maar het is dan ook de weerklank van alles wat er in en voor je bestaat, van alles wat je bent.

Waar je ook bent en hoe je ook bent en hoe je ook kijkt, het is of de gehele kosmos spreekt en in het zwijgend luisteren je zelf jezelf hoort vertellen wat je eigen waarheid is.

Het is moeilijk, die dingen aan een mens te zeggen en moeilijker nog een klein deel van iets, een kleine waarde, een kleine werkelijkheid uit te leggen zonder dat je jezelf in menselijke strijdigheden verwacht en ingelijk de mensen tart zichzelf te vergeten. En toch, hoe kan de mens begrijpen zonder bewust zichzelf te zijn?

Het werk van ons die spreken, ah, het is een voortdurende strijd en tegen jezelf en tegen menselijk begrip. Vaak is het een balanceren met jezelf en de gedachten van de mensen die naar je luisteren. Mensen die je begrijpelijk wilt antwoorden en toch zo, dat er een evenwicht blijft bestaan waarin de waarheid niet ontbreekt en toch begrip een mogelijkheid blijft.

Het is het neerschrijven van gedichten die de eeuwigheid weergeven in een enkel epigram. Iets wat de schepper misschien volmaakt kan doen maar wat een geest nog steeds niet geheel bereiken kan.

U bent, u bestaat. En waar u de grenzen van het bestaan trekt bestaat u nog steeds en leeft u verder, ook daarbuiten.

U zoekt een vorm. Maar de vorm die u kent is een mensenvorm en buiten de vorm van de mens bestaat er een andere, minder bepaalde vorm die langzaam verwaast en in de vormloosheid pas waarlijk haar vorm vindt als eenheid met het geheel.

Dan is het of wij tesaam met tienduizende anderen als metalen in een ketel gesmolten worden, een aantal verschillende waarden dat op aarde niet eens denkbaar is. Te samen worden wij versmolten tot een ongekend alliage waarin een ieder is en blijft en toch een is met het geheel en bepaald wordt door de eigenschappen van dit geheel.

O, wij versmelten reeds. Maar wij weten nog niet, welke vorm het geheel zal aannemen, wanneer zo dadelijk de ketel gekanteld wordt en de gietvorm van de werkelijkheid er mede gevuld wordt.

U bent en u bestaat. Weest uzelf en weest gelukkig met uzelf. Haat uzelf niet en haat de wereld niet. Want wie de wereld haat, haat ook zichzelf. En wie zichzelf haat kan de wereld die is nooit aanvaarden.

Maar wees u ook bewust van al het andere, dat er in u bestaat. Leef uw leven. Indien ik mij niet vergis heeft mij voorganger zo juist een pelidooi gehouden voor de redelijkheid.

Leef met uw rede, want u leeft in de tijd en bent deel van het menselijke bestaan. Maar laat het andere dat in u leeft daaronder niet sterven. Want u bent meer.

U bent meer dan met alle rede en in alle redelijkheid te omschrijven is. Uw bestaan is meer en is vollediger dan alles wat binnen de menselijke begrenzingen van rede ooit zal kunnen worden weergegeven.

O, schijnbaar zijn wij zo nietig en zo krachteloos. Schijnbaar. Want wij kennen onszelf niet. Toch zijn wij gelijktijdig een trilling die

soms door kan klinken tot het allerhoogste.

Wij zijn een kracht die door kan breken vanuit de hel tot in de allerhoogste hemelen, van de diepste chaos kan gaan tot de hoogste bekroning van alle vorming en alle besef.

Want zo zijn wij. Wij zijn een kracht die onmetelijk is. Maar wij kennen onszelf niet. Dat is het raadsel van ons bestaan. Om die dingen als is het maar met heel kleine flintertjes werkelijkheid duidelijk te maken is een onvoorstelbare taak.

Wij hebben u veel, heel veel willen geven. U hebt dit mogelijk niet altijd zo ervaren. Maar dat hindert toch niet? U moet uw eigen werkelijkheid, de continuïteit van uw eigen bestaan, de werkelijkheid die in u leeft vinden en beseffen, maar evengoed de zinrijkheid, de redelijkheid van hetgeen u leven op het ogenblik is.

Uzelf leven, uw waarheid beseffen, uw vrede vinden, dat kan niemand voor u waarmaken. Dat kunt u alleen zelf bereiken. En misschien lijkt het u nu nog onbereikbaar.

Maar je kunt er naar streven. Onze Orde noemt zich de Orde der Verdraagzaamheden. Want je moet kunnen verdragen dat niet alle wegen gelijk zijn, dat niet alle uitleggingen gelijk klinken. Je moet leren de verschillen te verdragen wil je ooit de eenheid kunnen beseffen.

Je kunt een ander niet liefhebben wanneer deze voor jou meer of minder is dan jijzelf bent. Je kunt een ander pas werkelijk liefhebben gelijk je jezelf liefhebt, wanneer je die ander ook erkent als volledig gelijkwaardig aan jezelf.

Zo zijn de dingen nu eenmaal. Onze gehele orde en al wat wij doen - en geloof mij dat dit heel wat meer is dan die paar lezingen die wij in uw land plegen te geven - is gericht op die eenheid. Op een pogen toch ondanks en over alle verschillen heen die uiterlijk schijnen te bestaan die brug van waarheid te bouwen waarin de mens de moed kan vinden om zichzelf te zijn. De moed en de kracht ook vinden kan om datgene wat hij waarlijk is steeds meer te openbaren.

U denkt waarschijnlijk, dat dit geen esoterie meer is, dat het bijna kerkelijk aandoet en doorspekt is met dichterlijkheden. U hebt wel gelijk. Maar hoe anders kun je spreken van werkelijkheid?

De werkelijkheid kunnen wij vaak alleen maar verdragen omdat wij soms mogen dromen. Maar dan moeten wij ook beseffen dat onze dromen een stuwkracht vormen die van betekenis is wanneer wij de feiten moeten aanvaarden. En dan zullen wij met de droom zowel als met de feiten werken om de werkelijkheid te beleven, te aanvaarden en uiteindelijk in haar werkelijke betekenis te beseffen.

Streven vanuit de geest. Je kunt het eenvoudiger doen dan een mens. Je kunt na de overgang je dierbaren die op aarde nog contact met je zoeken misschien leren helpen. Of je kunt naar de mensen gaan en hen troosten met eens: het gaat mij goed, ik hou nog van je, ik wacht op je.

Of misschien het belangrijkste van alles, wanneer het je een waarheid wordt: mededelen "ik ben gelukkig". En soms doen wij dit wel eens. Maar wanneer je ziet, wat de resultaten zijn vraag je je al snel af, of dit nu wel zo belangrijk is.

De belangrijkheid van contacten in de geest liggen nu eenmaal niet in hetgeen anderen zeggen, maar in hetgeen jezelf bent. En wat je bent is het beste, wat je ooit met anderen kunt proberen te delen.

Wat wij steeds weer voor u proberen te doen is het bouwen van een staalbeeld van rede en woorden en emotie, waarbinnen u dat beeld van uw eigen ik nu eindelijk eens een meer kenbare vorm kunt geven.

Helaas moeten wij u daarbij steeds weer vragen de moed te vinden om alles wat u niet werkelijk en wezenlijk besoft te zijn daarbij dan even terzijde te plaatsen.

Ik ben mijzelf diep in mijzelf een vuur dat laat en diep in de eeuwigheid zichzelf schrijft te zijn. Maar ik ben omringd met muren uit besef gebouwd, met muren van geloof en van vertrouwde leugen. Ik heb mijzelf beperkt. Het vuur wordt haast gedoofd door al wat ik aan rede bouw, aan wat ik heb geloofd en al waardoor ik juist mijzelve niet getrouw kan zijn.

Maar eens eens zal ik de muren doorbreken. Eens zal ik het denkbeeld dat niet bij mij behoort verwerpen en alleen op het kosmisch accoord reageren dat mijn naam is geworden. Voelen zal ik, weerklinken, in mijzelf beleven, mijzelve mogelijk vormen geven, tot kracht mij makende. Tot ik eens op het ogenblik dat de laatste grens vervliedt mijzelf een voel worden met al wat is: het eeuwig niet, dat altijd is.

Dat is het zijn, het werken. Dat is het streven vanuit de geest en ook deel van onze poging u hier in de stof wat zekerheid en een klein beetje geluk te geven.

Let wel: geen geluk dat alleen maar illusie is. Want daaraan hebt u niets. Maar wij pogen u een aanvaarden te geven van uzelf waardoor u gelukkiger kunt zijn. Wij bieden u niet de zekerheid onkwetsbaar te zijn voor ziekten en dood. Want daaraan heb je niets. Ook die ervaringen heb je nodig.

Wij pogen u de zekerheid te geven dat niets zinloos is, de zekerheid dat je in alles toch nog weer de kracht kunt vinden om door te gaan. Dat pogen wij u te geven.

Misschien begrijpt u nu een beetje, wat ons vanuit de geest beweegt, hoe het een deel is van eigen zijn en innerlijk, dat ons voortdrijft wanneer wij proberen in woorden en beelden een weerkaatsing en weerspiegeling ook van hetgeen u nu en hier bent, u iets te geven.

Het gaat daarbij niet om hetgeen u bent, maar om hetgeen wij zijn. Wij zoeken niet de waarheid die u bent, maar manifesteren zo goed wij kunnen steeds meer van de waarheid en de kracht die wij achter alle onkonden en fouten zelf zijn en die wij nu beseffen.

Dit is het enige wat wij kunnen doen. U denkt "het klinkt mooi en het gaat voorbij"? U hebt gelijk. Alles gaat voorbij wat niet, steeds weer in mijzelf herborren, een waarde wordt waaruit ik leef. Niet dat waarnaar ik soms wanhopig streef, maar wat in mij bestaat en langzaam doorklinkt tot daarmee het ik zichzelf beheersend gaat tot aan de werkelijkheid is van betekenis. Dat is de zin van het bestaan.

De orde. Ja. De orde der verdraagzamen. Een naam tussen vele namen, een in verhouding kleine groep entiteiten die samenwerkt te midden van vele grotere groepen van entiteiten die het allemaal toch weer anders doen en mogelijk zien.

Want er zijn vele vormen in de werkelijkheid wanneer zij gebroken wordt door het prisma van het eigen beleven en de eigen benadering. Maar wij zijn deel van dezelfde kracht. Waar u ook gaat, waar u ook komt, wanneer u luistert naar de werkelijkheid zult u die vinden. Niet in één groep, in een enkele kerk, in een enkele school, niet bij een enkel medium of een enkele profeet, maar overal, in alle delen van het geheel.

Dit wilde ik u zeggen. Want dit is voor mij de meest esoterische waarheid die er maar kan bestaan: de waarheid is zo veelkleurig, zo veelvoudig dat de ene tint daarvan bezit slechts een accent betekent op de grotere werkelijkheid.

Moge het u gegeven zijn, steeds meer van die grotere werkelijkheid te beseffen en steeds meer in besef van waarheid uzelf te beleven in alle dingen.

Goeden avond.

(eerste deel en tweede deel licht bekort. enkele vragen onverstaanbaar)

d.d. 11 juli 1980

n.b.: eerstvolgende vrijdagavondbijeenkomst 22 augustus a.s.